

Chửi Mất Gà

Phí Ngọc Hùng

Một buổi sáng ở làng Búi Trên, hiu hắt cùng mây trắng trời xanh, vắng hẳn tiếng gà quang quác, tiếng lợn eng éc. Buồn nẫu ruột hơn nữa là đầu thôn cuối xóm chỉ toàn nhà tranh vách đất, im ắng đến u tịch. Giữa

hàng xóm láng giềng cũng có hàng giậu thưa, vẫn vợ dăm con bướm bướm trắng, vài ba chú chuồn chuồn vật vờ. Vào buổi sáng hôm ấy, sau cây chanh thấp tè, rõ mồn một là chị phó rên, áo sồi váy đũng, đang nhón nha ngòi chòm hỏm sàng gạo với cái nia bé con con. Thỉnh thoảng chị nhón một hạt thóc như bắt chấy, bắt rận, bỏ vào miệng nhậm gậm, cắn cái đóp rồi nhổ bẹt xuống đất. Lâu lâu ngẩng đầu lên nhìn ra góc vườn, như ngóng đợi tìm kiếm, thỉnh thoảng lại bâng quơ chép miệng một cái như gọi gà, ới vịt. Lạc lõng bên thửa cà là lúa gà con, con trắng con nâu, kêu chiêm chiêm, mặt mày ngơ ngác...như gà con mất mẹ.

Cái sân gạch thẻ nhà bên này cũng thiếu vắng hẳn anh vện, gác đầu lên hai cái chân bắt chéo, mặt lim dim hay chị mướp lười biếng nằm dài phơi mình dưới nắng hanh vàng, chốc chốc lại thè lưỡi liếm lông, liếm cằm. Ấy là cơ ngơi của nhà ông bà Cừu, khác chòm xóm chung quanh với ba gian hai chái, trăm sự cũng qua một tay bà Cừu thu vén cơ ngơi nhà chồng, có một đạo nhà cửa ruộng vườn bề thế nhất làng, nhất xứ. Vào cổng là vườn, phải qua cái ao đầy cá trắm, con nào con nấy béo nần như đang có chữa, lại có cả cây cầu gỗ lùn tịt để rửa rau, vo gạo, vổ vảy, giặt yếm, đập chiếu...Còn ông Cừu, nghe nói xưa kia làm thông ngôn cho lính thợ với Tây, áo gấm về làng, áo dạ khuy đồng, mũ “chào mào”, giày “săng-đá”. Chó cắn mèo cào,

trong nhà vô phép vô tắc gọi là...“cụ”. Một phần vì cụ khó tính khó chiều, dở người lại hay gắt như mắt tôm. Một phần khác thoát đầu cụ bỏ ra vài hào, làm vài khói bên cái bàn đèn gác ngoài phố huyện, rồi cụ bị ả tiên nầu nó hành lúc nào không hay nên hom hem, lụ khụ và khom trông thấy. Hôm nay cụ dậy muộn, nằm khênh trên cái phản mộc nghe chị hàng xóm mắng chó chửi mèo, quên tiệt đi mất là từ sáng đến giờ chưa làm việc nào. Tiện tay quơ cái dọc tàu, cụ phồng má lấy hơi thổi phù phù vào cái đốt dọc tàu cho thông hơi thông điều, chậm rãi hơi cái nê qua ngọn đèn dầu lạc cho vừa đủ nóng, tiêm một viên bi thuốc phiện lấy ra từ cái hộp dẹt tròn, dấu in hình nổi “Bà Đàm Xòe” với cái tit: “Công Quán Nha Phiến Đông Dương” mà cụ đã cậy cục mua ở phố Khâm Thiên, tận Hà Nội. Cụ lão thảo: “*Rõ đáng đời*”. Ấy là cụ trộm vía rửa thâm tiện nội cụ đấy thôi.

Từ nãy đến giờ bà Cửu, mới bảnh mắt ra chả biết nếp tẻ gì mà chuyện đá thúng búng nĩa gì đây, đồ cái thứ gái góa ả không ngồi rồi, ngựa chôn ngựa mồm mang ông chồng già bà ra mà réo. Trong đầu bà lảng quàng: “*Giời ơi là trời, bỏ mẹ nó rồi, gặp bà thì cứ bỏ xác. Bà báo đời cho mày biết...*”. Lạt mềm buộc chặt, để đấy rồi bà sẽ văm như văm cám, bà sẽ bằm nó ra như bằm chuối cho lợn ăn. Nhưng bà im thin thít như thịt nấu đông, bà đang ú ớ, chưa biết tung hô lời ăn tiếng nói sao cho má mề, cho gọn gàng nề nếp. Thì cũng vừa lúc chị phó rên đứng lên vén váy, gấu áo giắt dưới cái dải rút, hai tay vỗ đen đét vào nhau, chân nhún nhảy, ngóac mồm gào toang lên, âm thanh loảng xoảng, chan chát như búa tạ đập xuống đe:

- Làng trên xóm dưới, bên ngược bên xuôi, tôi có con gò mái xám. Hôm qua tôi còn cho nó ăn, thế mà bây giờ nó bị mất. Ai bắt được thì cho tôi xin, nếu không trả thì tôi chửi cho nó nghe. Ấy...ấy...

Cụ Cửu hóng mắt qua phen tre nhìn sang bên kia, vừa lúc chị phó rên ngừng nguẩy quẹt miệng và co cái đầu gối lên. Giờ ả, người ngợm gầy như que tăm...Cụ lại lần lữa về những ngày tháng thoi đưa, ngày ấy cô nàng có da có thịt, đang lom khom múc nước nhờ ao nhà cụ, áo cánh phin nồn cổ tròn, lộ lộ cái gáy trắng như cùi bưởi. Quần lĩnh đen, gấu vén lên tận bắp đùi, cổ chân tròn chịa như bắp chuối non. Nghe tiếng chân cụ lao xao đ

đến, ngày ấy cụ mới ở bên Tây hồi cổ quốc, cô nàng lơ dờ như chị vịt chống gậy, vậy mà ngoắt một cái cằm đầu le te chạy vào nhà và cụ chỉ biết cười tùm với những đong đưa cùng giắc thoang mây trôi...

Ấy là chị đang nhỏ nhẹ xưng..."tôi" và sắp kiểm chuyện chan tương đồ mè gì đây. Mà chuyện gì mới được chứ, bà Cửu đang phân vân thì chị hàng xóm như chờ đợi cái thời cơ này từ lâu lắm. Bây giờ âm ức giận hờn này mới được bung ra như ngó rang, lên bổng xuống trầm với giọng ngọt như mía lùi, mát hơn đường phèn. Chị tung tẩy:

- Bỏ cái thằng chết đâm, cha cái thằng chết xĩa. Mà day tay mặt, mà đặt tay trái, nở ăn cắp của bà đây con gà, này bà bảo cho chúng mày biết: Con gà nó ở nhà bà, nó bị bắt trộm về nhà mày thì nó thành con cú, con cáo, con "thành danh mỗ đồ" nó mổ mắt xé xác ông, bà, cha, mẹ, vợ, chồng, con cái nhà mày đây. Ấy...ấy....

Mày ăn thịt con gà nhà bà thì mày ăn một miếng, chết một đĩa, ăn hai miếng chết hai đĩa, ăn ba miếng chết ba đĩa và ăn cả con gà đó sẽ chết cả ở nhà mày...

"Cái thằng chết đâm, cha cái thằng chết xĩa" đang thông thả "day tay mặt, đặt tay trái" khẽ nhún nhún chất dẻo vừa đủ chặt sau đó nhẹ nhàng châm lửa. Trong cái vắng tanh vắng ngắt của gian phòng ẩm thấp, gần như cụ nghe tiếng chửi xéo, nghe sèo sèo như của chất nhựa quánh gặp nóng kêu riu riu. Trong cái giây lát yên ắng chờ đợi sắp gặp gỡ ả phù dung, cụ thót bụng lấy hơi từ lục phủ ngũ tạng. Đưa cái đít dọc tẩu ngang cửa miệng thông qua cái yết hầu nhấp nhô lồi lõm, cụ hít vào một chập thật lâm ly quy phượng như lỗ cả bộ điều ra. Tiếng ống điều kêu rơ rơ ròn tan, mùi thơm ngào ngạt tỏa khắp nhà. Cụ lơ dờ nhả ra từng cụm phún phụt như khói tàu hỏa giữa gian phòng thênh thang, không một bóng người. Trừ con thạch thùng đang dờ dẫm trên vách tường, bỗng nó buồn tình tặc lưỡi một tiếng "tắc" vô nghĩa. Nhưng nếu nhìn kỹ, cái màng cổ họng trắng trắng của nó đang phập phồng, kéo lên kéo xuống, thì ra nó cũng đang hít hít chút hơi hám cơm thừa canh cặn của cụ.

Bên kia hàng rào, tiếng chửi chí chát của chị phó nề lạng vang vọng như gọi hồn:

- *Bốn thằng cầm cò xanh đứng đầu ngõ, ba thằng cò đỏ đứng đầu làng, đưa đám tang cả nhà mày ra đồng làng chôn đây. Mày có khôn hồn mang trả ngay con gà đỏ cho tao, kẻo không tao đào mồ, quật mả cao tăng tổ khảo, cao tăng tổ tỉ thúc, bá, huynh, đệ, cô, dì, tỉ muội nhà mày đây.*

Bất giác cụ nhăn mặt vì chả hiểu chị này hát hỏng như kéc đàn nhị, đàn gáo với: “*cò xanh đứng đầu ngõ, cò đỏ đứng sau nhà, cò vàng dựa bên hữu, cò trắng nghiêng bên tả*”. Bớ kìa, cứ như hát cô đầu không bằng, cụ lại dây dưa đến chuyện cũ, dặc ấy chị đây cũng đẹp gái, đẹp nét ra phết chứ đâu có đùa, lâu lâu dòm cũng hay gớm, cái yếm sồi rộng toang toác đựng hai quả bưởi to đùng, bắp đùi to bằng con cá trắm, đít chành bành như cái lòng bàn... Trong khi tiện nội cụ, gầy thầy com, ăn thúng nồ trôi dế, người vẫn đuồn ra như con lươn, con trạch, cụ lại nghĩ đến câu nói của ông chánh tổng Đoàn: “Các cụ nhà ta đều giống miếng thịt ngan già luộc dôi, đã hoi lại dai như cháo” Đầu óc mông lung như sương khói, như ếch vồ hoa mướp, cụ vẫn mơ tưởng đến... Và cụ dặn mãi mới ra câu thâm nho của các cụ đồ xưa là thê ...thê gì...như thê bất như thiếp, thiếp bất như tì, tì bất như đạo, đạo như đạo bất đạo. Bỗng cụ khoái chí tũ cười khan, vỗ đùi đét một cái, như bị muỗi đốt...

Vườn rộng ao sâu, cụ vẫn lắng nghe chị phó réo rất chửi, chửi có thể chửi cả buổi, cứ như với cái điệu văn vè có tông, có tích cứ thượng tổ, hạ tổ nhà hàng xóm đến tàn cây héo lá, mồ mả tổ tiên nhà cụ cũng phải nhẩy dựng đứng lên. Buồn buồn gãi khúc búng ghét, chả biết làm gì, cụ lại vênh tai nghe chị phó nề chửi tiếp:

- *Cha tiên nhân ông nội, ông ngoại, ông đại, ông khôn đồng môn chi rể nhà mày nhé. Mày gian tham đã ăn trộm, ăn cắp con gà nhà tao. Rồi ra, nhà chúng mày chết một đời cha, chết ba đời con, đẻ non, đẻ ngược, chân ra trước, đầu ra sau, đẻ sót nhau. Chết mau chết sớm, chết trẻ đẻ ngang nhé...*

Đẻ với đẻ, đến đây thì giò chẳng chịu đất, đất phải chịu

giời, bên này bà Cửu than thầm: “*Ôi giời cao đất dày ơi, đúng là giống môm chó vó ngựa, đúng là cái con mụ nạ dòng chết bầm chết tiệt này nó chửi gà, chửi què đến ...thằng cả nhà bà thì phải*”. Giận bầm gan tím ruột, như muốn đào mồ đào mả ông cố nội nhà nó lên, nhưng bà phải vào nhà xách cối trầu ra làm một miếng cho thấm giọng cái đã. Rồi bà ngồi bệt xuống bên hè, vừa tằm trầu vừa chửi vọng qua bên kia: “*Cha tiên nhân tam tứ đại đồng đường nhà mày, đồ quạ tha ma bắt, đồ ăn gian nói dối, dám đổi trắng thay đen, dám vu oan giá họa cho nhà bà. Bà truyền bảo ba hồn chí vía cho nhà mày biết: Quân điều ngoa đàng ngang về tắt, quen thói giăng hoa chim chuột, không chết treo chết chém thì cũng chết sông chết ngòi, chết đường chết xá, mưa sa gió dập đời mày. Ba vạn chín nghìn âm binh quen đứng điều đặt chuyện, cũng không cứu nổi cái tội mỏng môi hay hớt cú m...à..y...m...à..y..đấy nhá !*”

Chị phó rên mặt đỏ lên phùng phùng, rùng rục như cái lè nung bốc khói. Chị cũng bốc, tay vung miệng chửi, chửi đơn chửi kép, chửi chùm, chửi lợp. Chị chửi có gai, có ngạnh, chửi thỏa chí bình sinh là dân đồng chua nước mặn nhưng cũng vắn tắt, vắn vể như ai, môm miệng nước bọt, nước rãi dèo quánh như nhựa sung, nhựa mít :

- *Con gà của tao nuôi bằng gạo, bằng thóc, vậy thằng chó nhà mày đã bắt con gà của tao. Nó là con gà, con què, nó về nhà mày là con cú, con cáo, nó mổ gan lòi ruột đũa nào ăn miếng thịt gà nhà tao. Nó là thành danh đồ mổ rút ruột rút gan nhà mày ra. Mày không thả gà nhà tao ra, tao đóng ghế 9 tháng 10 ngày, buổi sáng tao chửi, buổi chiều tao té, buổi trưa tao hú, buổi tối tao nguyên. Tao rửa cho cây vàng lá, cho quả chột thui, cho thần trùng đến rút từng khúc ruột cha, ông, vợ, con nhà mày ra.*

...”...vợ con nhà mày...””, đúng là vợ đại cái mang, số là cụ chưa đến cái tuổi...ngũ...ngũ thập tri thiên mệnh thì phải, chưa chi tiện nội cụ đã nhanh nhâu đoang khuôn cái kim tĩnh bằng gỗ vàng tâm đặt lù lù ở giữa nhà. Riêng cụ chả đại về châu ông bà ông vãi vãi, vậy mà tiện nội cụ đã nghe thằng cả súi bầy, mang cái quan tài vàng khè về đặt chệnh ềnh ở giữa nhà để báo cô báo hiếu. Cụ thấy cụ còn khỏe như vâm, còn tiện nội cụ thì ô

thôi, tối tối cứ ho khan, ho đặc, nửa đêm nửa khuya cứ lục đục đi giải xòanh xọach, tim gan phổi phèo ắt hẳn muốn ầm ớ gì đây. Nói đại chứ tiện nội có...mặt trắng dã, tay bắt chuôn chuôn thì hai bố con cụ cứ chơ mắt trầu nhìn nhau, của khôn người khó, nhà lại neo người. Cớ sự này thì cụ phải tính, không tính không xong, ấy là chuyện thẳng cả...Cụ đang bí ngô, bí khoai với đường thề nhi của ông con thì cũng may. Gặp lúc mây chiều gió sớm, mới ra giếng đây, bà chánh tổng làng “Bùi Dưới” bắn tiếng với tiện nội cụ về cô gái rệu của họ.

Đất Nam Định cụ, cả hai làng này chỉ có một họ Bùi, làng Bùi Dưới lại...ngọng lúu ngọng lo mới rõ khổ nên gái làng mới ế chồng gọng, thế là trâu đi tìm cọc, gái Bùi Dưới cứ nhè trai Bùi Trên mà gá nghĩa. Hương ước làng còn ghi lại rành rành như chuyện xưa tích cũ, nói chẳng ai tin mới rõ khi. Mà ả “Bùi Dưới” đây, cụ biết thừa bừa ra đây, răng đen hạt na, tóc vắn trần nhưng chỉ cái tội lớn tuổi nhằng nhằng, người ngợm vừa gầy vừa khô. Ấy là khô chân gân mặt, các cụ ta xưa đây đất tiền mây cũng mua, như mua trâu mua lợn vậy. Chuyện này cọc đi tìm trâu, cụ Cửu không...”đặt cọc” cũng không xong, cứ nhìn cái cơ ngơi nhà ấy thì rõ ngay tán tăn, nhà năm gian hai trái, ngói lợp toàn bằng ngói ta, đều tằm tấp như vậy rỗng, rêu phong cổ kính. Riêng cái sân gạch màu gan gà cũng khỏi chỗ chê, lát gạch vồ chắc khừ, viên nào viên nấy cứ vuông bần bật gói đầu lên nhau, nung chín đỏ tím lịm, trông thấy mà mát cả mắt.

Đến nước này thì ông con cụ như chuột sa chĩnh gạo chứ còn gì nữa, ruộng thượng đẳng điền, chuồng rậm rịch lợn đàn, trâu nghé. Riêng cụ thì lọt sàng xuống nia, đánh đồ đánh tháo ngày cũng được mười ngao. Mà cũng chẳng biết cái thẳng mít đặc con cụ có ưng không mới rõ khi, chẳng cần làm vài bi đi mây về khói, nói phải củ cải cũng phải nghe, vì cụ biết thẳng con cụ sợ bố một phép. Trò đời cái giống đàn ông, con trai như cái nôm chòm chộp, úp xuống là cũng đầu vào đáy cả. Nếu như tiện nội cụ rằm cũng ừ, mười tư cũng gật thì cụ sẽ bảo ra chợ huyện sắm coi trầu, ít bánh cốm, đôi gà trống thiến để xin cái lễ xem mắt. Sau đám cưới, làng nước trông ra, quan viên trông vào, chắc phải nhúng con vện vào nồi nước sôi quá, kèm dăm

chai rượu Ty của nhà nước Bảo Hộ thì nhà cụ mới thông thoáng ra được.

Tiện nội cụ bắt qua chuyện về cô con dâu tương lai, mặt mày thô vụng, người dài như con sếu, chẳng biết vác về có được tích sự gì không, hay lại nằm ườn chảy thây, chảy nước ra đầy. Khi này cụ mới xuống giọng, bà đừng có vẽ chuyện với trông mặt bà bất hình dong, bà chống mắt lên mà xem, chim khôn thì khôn cả lông, khôn cả cái lông người sách cũng khôn. Hai vợ chồng nhà cụ nói chuyện như bánh đa bánh đúc, bà lại lải nhải với cụ ai lại đi xem mắt vợ mang con gà trống... thối, hai đứa làm sao mà đẻ đái được nữa đây... Rồi thì cái hôm xem mắt vợ cho thẳng cả cũng xong tất.

Xong thế nào được, bên kia chị phó rên đang điên tiết, hai chân dầm thình thịch xuống đất và dẩy đàn đạch như đĩa phả vôi. Giận mất khôn, chị chả hiểu nghĩ sao, hai tay nắm gấu váy chị vén phura lên như khoe của và há họng chửi tung hê

- Tao hú ba hôn bảy vía thằng đàn ông, ba hôn chín vía con đàn bà đã bắt con gà nhà tao. Thằng đứng chiếu ngang, thằng sang chiếu dọc, thằng đọc văn tế, thằng bế cái hài, thằng nhai thủ lợn. Tao gọi ông cò xanh đứng đầu ngõ, ông cò đỏ đứng sau nhà, ông cò vàng dựa bên hữu, ông cò trắng nghiêng bên tả, yểm cho nhà mày đẻ con ra thì ngược, sinh cháu ra thì ngang vì dám cả gan ăn con gà mái nhà tao.

Bà Cử không thể để con mụ tai ngược mồm loa mép giải này lên chân được nữa, trên rừng có sơn lâm, dưới sông có hổ bá, phải dầm mụ này một mẻ, phải trị nó thẳng tay. Đúng là cá thừ xanh vỏ đỏ lòng, mới hôm nào đây leo mép nhà bác với nhẽ em, nào là dạo này nhà em túng bán quá, đám Bùi Dưới ấy em chả dám dây vào, trăm sự nhờ bác cả, nay vay rá gạo, mai mượn rổ khoai. Mà con này nói ngọng nữa mới bỏ bố, nghe đến...bùi dưới, bà muốn tóet miệng...phì cười. Ấy vậy mà bây giờ giỡn mặt thớ lợ, nở mồm chua ngoa, nó muốn trêu người ai đây mà độc mồm thế không biết. Thế là ba máu sáu cơn bà nổi lên, bẻ bẻ cơi trầu xuống, khăn vuông vắt vai, một tay chống sườn, một tay lồng lộn vung vẩy. Bà bước tới bước lui trên mặt đất thô, cứ mỗi bước đi, ngón tay trở cong khoằm như mỏ vẹt, lại mỏ đôn

đổ sang bên kia xĩa xối, như được thuê đòi nợ chiều ba mươi tết với năm cùng tháng tận. Bà chửi toang hóac: “*Tổ cha chúng mày...*”. Bà cũng bắt chước con nặc nô, ngừng một chút nghe động tĩnh, rồi bà lồng lộn, gân cổ như con gà chọi, bà chửi te tái:: “*Cha để mẹ thằng đàn ông, con đàn bà nào quen thói bán không mua chịu, quên vay đây giả vờ, để con có mồm mà nói điếu, có mắt mà nói mò như mày...Cha để nhà chúng mày nhá...*”.

Cạnh cái bàn đèn là ông đầu rau nhỏ bằng quả bưởi, cụ thong thả nhấc cái siêu nước trà đang được hâm nóng từ cái lò than, những bông hoa lửa bắn ra như pháo hoa cà, hoa cải. Chiêu trà vào cái chén tổng to bằng quả bưởi, cụ khẽ cất đầu khỏi cái gối mây, nghiêng mình hớp một ngụm. Cụ hãm khói thuốc rồi từ từ nhả ra những mảng khói xanh nhạt nhỏ, từng đợt từng sợi mỏng tanh như mây chiều giăng giăng đầu núi. Xong từng ấy lễ bộ, cụ khẽ trở mình nằm vật ra lơ tơ mơ như cóc ngậm thuốc lào, nhón tay bóc cái kẹo lạc, cụ bỏ tót vào mồm nhai rau ráu, ngày rộng tháng dài, cụ không có việc gì mó tay mó chân vào hơn là nghĩ vẩn vơ, vơ vẩn...Cụ tự hào hãm khói thuốc được như cụ, từ huyện lên phủ không dễ có mấy tay. Cụ cũng tốn gần nửa đời người, mất quá nửa tư gia điền sản nhà cụ chứ đâu có bõn. Hao tài tốn của đến như lúc này đây, thuốc sái nhì sái ba, cụ phải trộn với thuốc tễ và cam thảo. Chứ đâu ai lại như ông nhà văn, nhà báo nào đó viết dấm dớ trong “Vang bóng...” một đời hay một thời gì ấy, là có một ông, vì nghiện trà tàu mà tiêu ma sự nghiệp, phải bán nhà bán ruộng. Và cụ chột thờ ra vì cụ cũng vừa nghĩ đến gia cang nhà cụ gần đây...

Số là nhà cụ chẳng có đất ăn học, mà ông tăng bà cố cụ có táng hai con ngao bằng vôi vữa, nên đốt đặc cán thuồng như cụ chỉ ngoi đến lớp ba là hết đất, nhân đó mua được cái hàm “Cử phẩm văn giai” của nhà nước Bảo Hộ. Cụ được sếp chiếu trê chiếu dước với các quan viên ngoài đình, ngoài làng, năm này qua tháng nọ, hát xướng cô đầu, tổ tôm sóc đĩa với cụ tiên chỉ cụ hàn. Thế nên ruộng cò bay thẳng cánh ở làng Bùi Trên của nhà cụ cứ rủ nhau đội nón mà đi, bề ngoài lúc này trông thì bảnh thật đấy nhưng chông chênh lắm vì nợ nần như chúa chổm. Thế nên sáng sớm chiều hôm, cụ cứ âu sầu nhân thế cùng cõi đời.

bèo nhèo như thịt trâu về chiều.

Giỏ nào quai nấy, cụ cũng như bà, cụ đang âu sầu nhân thế đến ông con, cơ ngơi nhà cụ được coi gần như nước lã ra sông tất cả nhờ vả vào thằng cả nhà cụ đang học ở trên huyện, sang năm mà ngáp ngáp được cái bằng tiểu học thì nhà cụ mới có cơ góc đầu lên nổi. Tiếp nữa, cụ sẽ gửi qua Nam Định học tú tài để bắt cái chân lý trưởng, bông lộc với thuế điền, thuế trạch, đầu gà má lợn thì cứ ới ra đây. Ấy lại quên, còn cái thuế thân nữa nhà nước Bảo hộ đang tuyển dân đinh đi cạo mủ cao su ở bèo Tân Thế Giới. Thế nào họ chẳng thậm thụt cổng trước cửa sau với ông lý, con cụ. Ới dào, được thời cụ lại vênh râu tôm lèr mảy hời.

Còn bà đang sôi tiết nhưng mặt tái dại như dây khoai kiệu nước thì chị phó nề, cái yếm khi không cũng lỏng...dây, tuột xuống cái rốn lồi bằng quả sung, còm róm để lộ cặp vú như hai quả mướp già, hai bầu vú xẹp lép, nổi gân xanh chẳng chịt. Chị phó rèn xắn váy lên tận bẹn, cũng đầy gân xanh, gân nâu, chị cấn ngang sẽ dọc:

- Hôm nay tao chửi một, ngày mai tao chửi hai, tao chửi cho chúng mày hóa điên hóa cuồng, tao rửa suốt tháng liên miên không ngừng, năm này qua năm nọ. Bây giờ tao mệt quá rồi, tao vào lo cơm nước cho con tao, muốn sống thì phải thả gò tao ra, lạy tao hai lạy, tao tha cho mày. Nếu không, ngày mai tao té sống chúng mày cho mà biết, chúng mày hãy vén màn tai, gài mái tóc, chặt hàng rào cho thấp mà nghe tao chửi: Bỏ con nào bắt gà nhà tao là chúa lợn chồng, thằng nào ăn gà nhà tao là đàn ông ba đời đi ở đợ, để con không có lỗ đít. Bỏ...

Mặt trời đã ngả gần con sào, cuộc đối đáp đến hồi như phường chèo, khi chậm, khi nhanh, lúc ngừng, lúc nghỉ, lên cao xuống thấp, lầy hơi kéo dài, thở ra ngắt quãng, vung tay đá chày đến gần giờ Ngọ lúc nào chị phó rèn không hay. Chị cũng đã khản cổ, giọng rè đặc, tóc xỏ ra, áo xống xộc xà xộc xệch, mồ hôi đầm đìa, mắt đỏ ngầu, sùi bọt mép thở hên hển. Cũng ngay khi ấy, có tiếng gà gáy te te giữa trưa, bà Cửu nhớ lại các cụ dạy rằng, con gà biết những cái mà người không biết. Như gà biết gáy giờ tí, giờ Dậu, gáy ròn rã là nắng, khà khà là mưa. Cor

người chỉ biết sau con gà là gáy giờ Ngọ, thế nào trong làng cũng có đàn bà...chửa hoang và bà như vỡ nhẽ ra. Bà Cữu chột nhớ ra chị hàng xóm đão đề tên Dần, thế là bà gân cổ lên bác đòi cha con dĩ này biết tay bà. Bà lộn mề ứa gan, giật phắt cái khăn vuông vứt toét xuống đất, bà muốn chửi vỡ làng vỡ nước bà tể sống nhà chúng nó: *“ Có là...là... hừm, là hổ thì cũng chu từ cái lỗ kín của đàn bà mà ra. Từ ông ba mươi đến con thối thây, thối xác cũng chẳng thoát được cái lỗ rò ấy. Đòi con đòi cháu nhà mày cũng ở cái giống ấy mà chui ra. Này, bà báo đòi cho mày biết nhá, con dĩ gầy, dĩ rạc, con dĩ chửa hoang...”*

Nghe tiện nội cụ tể sống với lỗ này lỗ kia, cụ ngao ngán lắc đầu...Cụ lại ghĩ đến sinh lễ với đôi gà trống thiện đạo đầu năm cụ Cữu chột nhíu mày như suy nghĩ gì nung lắm. Cụ đẩy đưa mênh mang, tháng mười chửa cười đã tới, hôm qua thằng cả khăn gói lên huyện trọ học, cái thằng ngỗng đực dờ tây dờ ta nhếch nhác với áo dài “ba ga” cụt lùn ngang đầu gối, quần trúc bầu, đầu đội mũ “cô lô nhân” và nách kẹp kè kè đôi giày “ca na” cũ rích của cụ đã vát xó từ lâu. Cái thằng con mà cụ vẫn bần bụng thờ dài sườn sượt rằng mai kia chả làm nên tam trạng gì sất, sau khi dòm thấy mắt vợ lại diện óach như cụ năm xưa, lâu lâu lại thậm thụt xuống làng Bùi Dưới điếu đóm, lúc rở na, khi quả mít. Chả là như hồi hôm đây, nháo nhác một cái là nó cung cúc lĩnh ra đầu ngõ lúc nào không ai hay, trong cái nhá nhem của trời về chiều, cụ kèm nhèm thấy hình như trên vai đeo cái quai bị cói, người lom khom cong xuống phía đằng trước như dấu cái gì ấy, thoáng như hai tay lum khum bê...cái bu gà thì phải. Mà khi thật, chẻ tre không bằng ve gái, ai lại thằng nồm đi mò gái với con gà mái để cơ chứ.

X X X

Của đau con xót, chị phó nề quay phắt ngược trở ra, ắt hẳn là bồ nháo bồ nhào ở đâu ra được câu chửi độc địa mới. Chẳng uồn éo vắn vẹo gì sất, chị bèn hóng mỏ qua giậu tre thưa, vớ vát câu chửi...tân thời: *“ Cha năm đòi mười đũa nào bắt gà của bà thì thò mặt ra nghe bà chửi thêm nhé! Mày bắt gà, mày vãi lông, mày luộc, mày nấu, mày nướng. Cho vợ, cho chồng, cho con, cho cái, khi khi khủ khủ với nhau nhá! Mày có khôn hôn thì trả ngay cho bà, nếu không ngày rằm, ngày một bà trồng cây*

chuối ngược, bà gọi thân trùng đỏ mỏ, mặt xanh nanh trắng đến bắt cả nhà mày đi! “

Chị phó nề cấp cái nia lon ton đi vào, tiện nội cụ thoát nợ rên ràng xuống bếp sẫm soi ba cái đầu rau với con dao, cá thót. Cả không gian lặng ngắt như tờ, còn lại chỉ là tiếng rì rạc của cỏ cây hoa lá. Bỗng con thạch thùng đi hoang tặc lưỡi một cái “tắc” như “sực tắc”... Chợt nhòm thấy mấy cái lá chanh đang ngả nghiêng trước gió, câu hò giọng hát “ *Mày bắt gà, mày vặt lông, mày luộc...*” thoang thoang như tha thiết mời gọi đâu đây... Cụ như ngựa rãng, cũng búng lưỡi chép miệng một cái “tách”.

Cũng không dẫu gì, chả là cụ lại muốn nghe chửi mát mẻ thêm nữa. Rõ chán thế đấy, hóa ra cụ nghiện nghe chửi như... nghiện thuốc phiện đấy thôi. Cụ chỉ sợ mai này chẳng được nghe chửi thì buồn...Giời ạ, buồn như trấu cấn.